

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Džiaugsmingų, prasmingų, palaimingų šv. Kalėdų ir Naujųjų metų!

Mieli šio laikraščio skaitytojai, mieli broliai ir seserys Kristuje, kiekvienais metais galingi šv. Kalėdų varpai kviečia mus iš naujo išgyventi mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus užgimimą, išgirsti Jo raginimą tikėti Juo, nes Jis atėjo į pasaulį kaip šviesa, kad neliktume tamsybėse (Jn 8,12).

Jis paliko mums meilės įsakymą: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu“ (Mt 22,37) ir kitą, panašų į jį: „Mylėk savo artimą, kaip save patį“ (Mt 22,39). Jėzus kviečia pasitikėti ir mylėti Jį: „Jei kas mane myli, laikysis mano žodžio, ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir apsigyvensime“ (Jn 14,23). Taigi tik mylintiems ir įtikėjusiems Dievas suteikia malonę Jį matyti. Jėzus kalbėjo: „Dar valandėlė, ir pasaulis manęs nebematys. O jūs mane matysite, nes

aš gyvenu ir jūs gyvensite“ (Jn 14,19).

Mielieji parapijiečiai, Dievas mus apdovanojo neįkainojama dovana – meile. Be jos žmogus jaučiasi vienišas, apleistas ir nelaimingas. Nepatyrusi meilės žmogaus širdis tampa žiauri, nejautri, pilna napykantos ir nepasitikėjimo. Dievas panoro ateiti pas žmones mažutėliu vaikiu, kad parodytų, jog jam taip pat reikia žmogaus rankų ir širdies. Jis kviečia išsižiūrėti į našlaičių akis, į gatvėje ištiestas rankas, prašančias išmaldos. Jėzus ir šiandien ragina pamatyti kiekvieną sužeistą, sužalotą širdį, apglėbti ją ir padovanoti meilę, šilumą, gerumą bei švelnumą.

Šventų Kalėdų naktį užgimęs Kūdikėlis Jėzus pasibėdė į Jūsų šeimų duris, į kiekvieno širdį. Todėl plačiai atverkime Jam visas duris, priimkime Jo malonės dovanas – mylėti, aukotis, skleisti gerį ir džiaugsmą. Teisiziebia kiekvieno širdyje Jėzaus gailėstingumo, atjautos bei tiesos šviesa.

Ačiū Jums už gerumą, kurį, mes kunigai, patiriame besidarbuodami jūsų parapijoje. Būkite laimingi dalydami save kitiems, būkite laimingi priėmę Kristų į savo širdį, būkite laimingi įtikėję ir patikėję Viešpačiui savo gyvenimą!

**Parapijos klebonas mons.
Vytautas Grigaravičius ir kunigai**

Evangelijos žinia tūkstantmečiui Lietuvai

Prieš tūkstantmetį Dievo Žodis palietė ir mūsų kraštą. Tuo laiku, kai kronikose pirmą kartą užrašytas Lietuvos vardas, mūsų Tėvynė pradėjo ilgą ir vingiuotą kelią į krikščioniškąją Europą. Linksmų renginių šurmulyje nepamirškime, kad to kelio pradžia – pirmojo prie Lietuvos sienų prisartinusio misionieriaus šv. Brunono auka. Evangelijos skleidėjas vyskupas Brunonas, leidžsis į kelionę pas Gerosios Naujienos dar nepažinčius mūsų protėvius, praręšė šv. Pauliaus misiją. Siekdami įprasminti Lietuvos vardo sukaktį, ateinančius metus skelbiame Jubiliejinius Evangelijos žinios

tūkstantmečiui Lietuvai metais. Minėkime juos švęsdami parapijų atlaידus, surenkime didesnes iškilmes katedrose ir svarbiausiose šventovėse. Suteikime tikros prasmės tūkstantmečiui sukakčiai rūpestingai priimdami ir uoliai skelbdami Dievo Žodį. Tegul Jis mus sustiprina ir įkvepia laikytis savo tikėjimo ir regimai jį liudyti. Tegul Dievo Žodis ir Lietuvoje išlietas kankinių kraujas įkvepia mus naujam evangelizacijos žygiui, kad Evangelijos šviesa pasiektų kiekvieną šeimą, kiekvieną tiesos bei gėrio ieškančią širdį.

Lietuvos vyskupai

Skaitytojų kūryba

A. Ledaitė

Savyje paruošim kuklių prakartėlę,
Jėzau Kūdikėli, tik ateik pas mus!
Didis mūsų Dieve, silpnas mažutėli,
Duok jėgų pakelti žemiškus vargus.

Pasiilgo širdys džiaugsmo ir ramybės.
Visuose takeliuose ieškome tiesos...
Ieškome tarp brolių meilės ir vienybės,
Kad pasklistų sielų šiluma pas mus.

Ateik!

Visos mūsų dienos ilgesiu pavirtę,
Pas tave ateinam į tikrus namus.
Su didžiausia meile atiduodam širdį,
Pasiliki amžiams, Viešpatie, pas mus.

Sveikinam džiaugsmingai, Jėzau Kūdikėli!
Trokštam prisiglausti prie Tavęs karštai,
Savo dienos darbą ir maldas sudėti
Čia, prie prakartėlės, prie Tavęs aukštai!

Sveikiname 2008 m. Padėkos ženklą laimėtojus

Minint Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios 4-ąsias konsekrovimo metines, Pastoracinės tarybos nutarimu padėkos ženklą „Paminklinė Kristaus Prisikėlimo bažnyčia“ apdovanojami šie parapijai nusipelnę asmenys:

aktorius Egidijus Stancikas – už nuopelnus, aktyviai ir kūrybingai puoselėjant parapijos kultūrinį bei dvasinį gyvenimą;

profesorius Vytautas Nezgada – už nuopelnus, atstatant Tautos šventovę – Paminklinę Kristaus Prisikėlimo bažnyčią;

kunigas Viktoras Brusokas – už nuopelnus, atstatant Tautos šventovę – Paminklinę Kristaus Prisikėlimo bažnyčią

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons.

Vytautas Grigaravičius

Žmogiškoji dorybė: Tvirtumas

Tvirtumas yra moralinė dorybė, kuri suteikia ištvermės sunkumuose ir pastovumo siekiant gėrio. Ji sustiprina ryžtą nepasiduoti pagundoms ir įveikti doriniame gyvenime sutinkamas kliūtis. Tvirtumo dorybė padeda nugalėti baime, netgi mirties, išverti išmėginimus ir persekiojimus. Ji veda iki atsizadėjimo, aukojant savo gyvybę už teisingai ginamą reikalą. „Mano jėga ir drąsa yra Viešpats“ (Ps 118,14). „Pasaulyje jūsų priespauda laukia, bet jūs būkite drąsūs: aš nugalėjau pasaulį!“ (Jn 16,33).

Kaip išmintingumas mums leidžia pažinti, kas yra gera, o kas bloga, kaip mes turime elgtis, kaip teisingumas skatina mus norėti gero, taip tvirtumas skatina ne tik norėti, bet ir daryti gera nekreipiant dėmesio į jokių sunkumus, nugalint visas kliūtis.

Aplink nuolat matome daug silpnos valios žmonių, o tvirtų, drąsiai kovojančių ir nugalėtojų visais laikais – labai mažai. Ši dorybė yra reta, tačiau be galo svarbi ir būtina. Kiekvienam iš mūsų tenka gyvenime kovoti su trimis stipriais išganymo priešininkais: piktąja dvasia, blogais žmonėmis ir nedorais kūno geismais. Krikščionis visuomet turi būti pasirengęs tai kovai, privalo daryti viską, kad tik neprarastų išganymo, o tai įveikti gali tik tvirtumo dorybė.

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

Įkvėptas šios tvirtumo dorybės, pasitikėdamas Dievu ir sutikdamas su Dievo valia, žmogus kantriai gali pakelti įvairiausias nelaimes. Senajame Testamente geriausias tokio žmogaus pavyzdys yra Jobas, kuris liko ištikimas Dievui nepaisant visų jį ištikusių nelaimių.

Tvirtumo dorybė leidžia žmogui sąžiningai atlikti savo kasdienes pareigas, jokia kliūtis jo nesulaiko nuo įpareigoto gero darbo, kurį jis gali atlikti. Toks žmogus nepaiso pasaulio nuomonės, nebijo žeidimų, pajuokos, grasinimų, persekiojimų, nes dėl tikėjimo Dievu drąsiai aukoja savo turtą, laisvę ir gyvybę. Daug tokio tvirtumo pavyzdžių mums paliko šventieji, ypač kankiniai, kurie ir sunkiausiomis savo gyvenimo valandomis, net ir aukodami gyvybę, liko ištikimi Dievui.

Gali iškilti toks klausimas: „Ar tvirtumo dorybė tikrai mums reikalinga, gal galėtume

apsieiti ir be jos?“ Atsakymas būtų vienas – tvirtumo dorybė reikalinga visiems, kurie nori Dievui tarnauti ir būti dori iki galo. Pamastykime, ar mums labai lengva būtų be tvirtumo dorybės nugalėti kasdien pasitaikančias pagundas, sunkumus? Aišku, kad ne. Pasaulyje šią dieną vertinami ir siūlomi dalykai prieštarauja toms dorybėms, kurių iš mūsų laukia Dievas. Jei neturėtume tvirtumo, pasaulio malonumai nesunkiai galėtų padėti išklysti iš tikrojo kelio. Be to, be tvirtumo dorybės sunkiai pakeltume gyvenimo vargus, skausmus, kartais tokią sunkią pareigų našą.

Kaip įgyti arba stiprinti tvirtumo dorybę? Pirmiausia – malda. Tvirtumo dorybė yra Dievo dovana, todėl jos reikia prašyti kantriai, ištvėringai, su gyvu tikėjimu ir viltimi. Tik malda kankiniai įgijo ištvėringumo, kuriuo stebino pasaulį. Malda jiems padėjo įgauti drąsos kalėti, kentėti ir mirti, malda jie įgijo jėgų, kurių pasaulis neduoda.

Tvirtumo dorybę labai stiprina ir Dievo meilė. Tikėjimas mums rodo kelią, viltis veda, o meilė veikia. Dievo meilė lyg dangaus šviesa, lyg ugnis šviečia ir šildo žmogaus sielą, tvirtčiausiu ryšiu sujungdama ją su Dievu.

Kai pasaulis šiandien kviečia nesilaikyti Dievo ir Bažnyčios įsakymų, drąsinkime save Kristaus žodžiais: „Nebijokite tų, kurie žudo kūną, o negali užmušti sielos. Verčiau bijokite to, kuris gali pražudyti ir sielą, ir kūną pragare“ (Mt 10,28). „Įeikite pro ankštus vartus, nes erdvūs vartai ir platus kelias į pražūtį, ir daug juo einančių“ (Mt 7,13). Deja, kelias į dangų nėra rožėmis klotas. Tik krikščioniškas tvirtumas padeda kantriai kęsti gyvenimo sunkumus.

Pažvelkime kiekvienas į savo vidų: kiek turime tvirtumo dorybės? Jeigu atrodo, kad jos trūksta, melskime Dievo tos dorybės. Kantriai kentėkime kasdienio gyvenimo sunkumus: “ šio laiko kentėjimai nereikšmingi, lyginant juos su būsimąja garbe, kuri numyse bus apreikšta“ (Rom 8,18).

2008 06 29 - 2009 06 29 m. – apaštalo šv. Pauliaus metai

Popiežiaus katechezės apie apaštalą Paulių

Antroji katechezė: Pauliaus biografija

Brangūs broliai ir seserys!

Paskutinėje katechezėje iki atostogų – prieš du mėnesius, liepos pradžioje – Pauliaus metų proga pradėjau naują teminį ciklą, aptardamas pasaulį, kuriame gyveno šventasis Paulius. Šiandien norėčiau apmąstyti apie Tautų apaštalą pratęsti, glaustai supažindindamas su jo biografija. Artimiausią trečiadienį dėmesį skirsime ypatingam įvykiui kelyje į Damaską – Pauliaus atsivertimui, esminei jo egzistencijos pervartai po susitikimo su Kristumi, tad šiandien trumpai apžvelkime visą jo gyvenimą. Pauliaus biografijos krašutinės ribos mums pateikiamos Laiške Filemonui, kur jis vadinamas „senu žmogumi“, ir Apaštalų darbuose, kur Stepono užmušimo akmenimis momentu jis apibūdinamas kaip „jauanas vyras“. Šie abu apibūdinimai akivaizdžiai bendri, tačiau, remiantis antikiniiais skaičiavimais, trisdešimtmetis vyras dar būdavo laikomas „jauunu“, kaip „senas“ apibūdinavo vyrą, sulaukusį šešiasdešimties metų. Pauliaus gimimo data daugiausia priklauso nuo Laiško Filemonui datavimo. Pasak Tradicijos, šis laiškas sukurtas Pauliui būnant romėnų suimtam, maždaug 7 dešimtmečio viduryje. Tad Paulius turėjo gimi 8 m. – tada jis būtų buvęs daugiau ar mažiau šešiasdešimtmetis, o Stepono nužudymo metu – trisdešimties metų. Tokia chronologinė seka turėtų būti teisinga. O Pauliaus metus švenčiame kaip tik tokios chronologijos ir laikydami. 2008 metai pasirinkti turint prieš akis jo gimimą 8 m.

Kad ir kaip būtų, jis gimė Tarse, Kilikijoje (plg. *Apd 22, 3*). Šis miestas buvo regiono administracinė sostinė, o 51 m. pr. Kr. jo prokonsulas – ne kas kitas, o Markas Tulijus Ciceronas. Po dešimties metų, 41-aisiais, Tarse pirmą kartą susitiko Markas Antonijus ir Kleopatra. Paulius, diasporos žydas, kalbėjo graikiškai, nors ir turėjo lotynišką vardą, dėl panašaus skambesio kilusį iš žydiško vardo Saul/Saulos. Be to, jis buvo Romos pilietis (plg. *Apd 22, 25–28*). Tad iškyla prieš akis kaip vyras, stovintis ant trijų skirtingų kultūrų – romėnų, graikų ir žydų – sandūros bei galbūt ir dėl to linkęs visiškai viskam atsiverti, tarpininkauti tarp kultūrų, pasirenkęs tikrajam visuotinumui. Jis taip pat išmoko amato, galbūt perimto iš tėvo, būtent „palapinių audimo“ (plg. *Apd 18, 3*); tokio amato žmogus veikiausiai perdirbdavo avių vilną ar linus dembliams ar palapinėms gaminti (plg. *Apd 20, 33–35*). Sulaukęs dvylikos ar trylikos, amžiaus, kai žydų berniukas tampa bar micva („isa-

kymo sūnumi“), Paulius iš Tarso persikėlė į Jeruzalę, kad prie rabio Gamalielio Vyresniojo, didžiojo rabio Hilelio sūnėno, kojų būtų auklėjamas pagal griežčiausias fariziejų normas ir išmokytų itin uoliai laikytis Mozės Toros (plg. *Gal 1, 14; Fil 3, 5–6; Apd 22, 3; 23, 6; 26, 5*).

Vadovaudamasis tokiomis Hilelio mokykloje Jeruzalėje perimtomis griežtomis religinėmis pažiūromis, naująjį sąjūdį, apeliuojantį į Jėzų iš Nazareto, jis laikė pavojumi, grėsme žydų tapatybei, tikrosioms tėvų pažiūroms. Tuo galima paaiškinti, kodėl jis, kaip triskart pripažįsta savo laiškuose (*1 Kor 15, 9; Gal 1, 13; Fil 3, 6*), „be saiko persekiojo Dievo Bažnyčią“. Nors ir nelengva konkrečiai įsivaizduoti, koks buvo tas persekiojimas, jo laikysena bet kuriuo atveju buvo persunkta nepakantais. Būtent toks yra Damasko įvykio, prie kurio grįšime kitoje katechezėje, kontekstas. Tikra tai, kad nuo to momento jo gyvenimas pasikeitė, ir jis tapo nenuilstančiu Evangelijos apaštalu. Paulius į istoriją iš tiesų įėjo labiau dėl to, ką jis nuveikė kaip krikščionis, negana to, kaip apaštalas, negu dėl savo kaip farizejaus veiklos. Jo apaštališka veikla paprastai skirstoma į tris jo misijų keliones, prie kurių – kaip ketvirtas tarpšnis – pridėdamas jo, kaip suimtojo, atvykimas į Romą. Trijų misijų kelionių atžvilgiu pirmoji skirtina nuo abiejų kitų.

Mat už pirmąją (plg. *Apd 13–14*) Paulius tiesiogiai neatsakė, ji buvo patikėta kipriečiui Barnabui. Jie drauge išvyko kaip Antiochijos prie Oronto Bažnyčios pasiuntiniai (plg. *Apd 13, 1–3*) ir, iš Seleukijos uosto Sirijos pakrantėje leidęsi į jūrą, perėjo Kipro salą nuo Salamino iki Pafo, iš ten pasiekė pietinę Anatolijos, šiandienės Turkijos, pakrantę ir aplankė Atalijos miestus: Perge Pamfilijoje, Pisidijos Antiochiją, Ikoniją, Listrą ir Derbę, iš kur jie grįžo į savo kelionės pradžios tašką. Taip gimė tautų Bažnyčia, pagonių Bažnyčia. Per tą laiką pirmiausia Jeruzalėje įsiziėbė karšta diskusija, kiek iš pagonių kilę krikščionys privalo įsitraukti į Izraelio gyvenimą bei įstatymus (perimti įvairias apeigas ir nuostatus, skiriančius Izraelį nuo likusio pasaulio), kad tikrai taptų pranašų pažadų dalininkais ir veiksmingai įsitrauktų į Izraelio paveldą. Šiai būsimosios Bažnyčios atsiradimui esminei problemai išspręsti Jeruzalėje susirinko vadinamasis „apaštalų Susirinkimas“, turėjęs priimti sprendimą, nuo kurio priklausė tikrai visuotinės Bažnyčios gimimas. Buvo nutarta atsivertiems pagonims neužkrauti pareigos laikytis Mozės Įstatymo (plg. *Apd 15, 6–30*). Tai reiškia, kad jie nebuvo saistomi judaizmo normų. Pareika-

lauta vien priklausyti Kristui, gyventi su Kristumi ir pagal jo žodį. Priklausydami Kristui, jie taip pat priklausė Abraomui ir Dievui bei buvo visų pažadų dalininkai. Po šio lemtingo įvykio Paulius išsiškyrė su Barnabu, pasitėkė Silą ir leidosi į savo antrąją misijų kelionę (plg. *Apd 15, 36–18, 22*). Perkiręs Siriją ir Kilikiją, jis vėl aplankė Listrą, kur pasiėmė su savimi Timotiejų (gimstančiai Bažnyčiai labai svarbi asmenybė, žydės ir pagonio sūnus) ir jį apipjaustė, perėjo centrinę Anatoliją ir pasiekė Troadę šiaurinėje Egejo jūros pakrantėje. Čia patyrė dar vieną svarbų įvykį: sapnuodamas išvydo makedonietį kitoje jūros pusėje, t. y. Europoje, maldaujantį: „Ateik ir padėk!“ Tai būsimoji Europa meldė pagalbos ir Evangelijos šviesos. Veikiamas šio regėjimo, Paulius įžengė į Europos žemę. Iš Troadės išplaukė į Neapolį, nuvyko į Filipus, kur įsteigė gražią bendruomenę, ir po to patraukė į Tesaloniką. Dėl žydų sukeltų sunkumų ši miestą palikęs, jis per Bereją pasiekė Atėnus.

Šioje antikinės graikų kultūros sostinėje Paulius į graikus ir pagonis pirmą kreipėsi aiškiai, vėliau – Areopage. Apaštalų darbuose pateikiama kalba Areopage rodo, kaip Evangelija išverčiama į graikų kultūros kalbą, kaip graikams galima suprantamai paaiškinti, kad šis krikščionis ir žydų Dievas yra ne jų kultūrai svetimas Dievas, bet nepažįstamas, jų laukiamas Dievas, tikrasis atsakymas į giliausius jų kultūros klausimus. Iš Atėnų Paulius atkako į Korintą, kur pasilikęs pusantur metų. Šis įvykis chronologiškai labai patikimas, jo biografijoje – patikimiausias. Mat pirmąkart viešėdamas Korinte, dėl kaltinimų neleistu kultu jis turėjo pasirodyti Achajos senatorinės provincijos valdytojui prokonsului Galionui. Šis Galionas ir jo buvimo laikas Korinte paliudytas: Delfuose atrastame antikiniame įrašė nurodoma, jog jis buvo prokonsulas Korinte 51–53 m. Tai visiškai patikima data. Paulius lankėsi Korinte būtent tais metais. Galime tarti, kad jis atvyko maždaug 50 m. ir pasilikęs iki 52 m. Iš Korinto per Kenchręją, rytinį miesto uostą, išvyko į Palestiną ir pasiekė Cezaręją, iš kur nukeliavo į Jeruzalę ir grįžo į Antiochiją prie Oronto.

Trečioji misijų kelionė (plg. *Apd 18, 23–21, 16*) prasidėjo, kaip visada, Antiochijoje, tapusioje pagonių Bažnyčios, misijos tarp pagonių pradžia ir vieta, kur atsirado sąvoka „krikščionys“. Šiame mieste, pasak šv. Luko, Jėzaus sekėjai pirmąkart pavadinti „krikščionimis“. Iš čia

Paulius nukeliavo tiesiai į Efezą, Azijos provincijos sostinę, kur dvejus metus vaisingai darbovos. Iš Efezo Paulius parašė laiškus tesalonikiečiams ir korintiečiams. Vietiniai sidabralikiai pamatė, kad jų pajamos, Artemidės kultui ėmus menkti (Artemidei pašvęsta šventykla Artemision buvo vienas iš septynių Antikos pasaulio stebuklų), mažėja, sukurstė prieš Paulių miesto gyventojus; dėl to jam teko bėgti į šiaurę. Iš naujo perkirtęs Makedoniją, jis vėl atsідūrė Graikijoje, veikiausiai Korinte, kur praleido tris mėnesius ir parašė garsųjį Laišką romiečiams.

Iš ten Paulius vėl leidosi atgal į Makedoniją. Laivu pasiekė Troadę, per Mitilėnę, Chiją ir Samą atvyko į Miletą, kur Efezo Bažnyčios vyresniesiems pasakė svarbią kalbą parodydamas, koks turėtų būti tikras Bažnyčios ganytojas (plg. *Apd 20*). Iš ten jis išplaukė į Tira, o iš šio miesto atkako į Cezarėją, iš kur patraukė į Jeruzalę. Ten dėl nesupratimo buvo suimtas: iš graikų kilusius žydus, kuriuos Paulius atsivedė į vien izraelitams rezervuotą šventyklą, keli žydai supainiojo su pagonimis. Nuo už tai numatytos mirties bausmės Paulių išgelbėjo romėnų tribūnas, ėjęs sargybą šventyklos teritorijoje (plg. *Apd 21, 27–36*). Šitai įvyko Judėją valdant imperatoriaus prokuratoriumi Antonijui Feliksui. Po kalinimo

(dėl jo trukmės diskutuojama) ir dėl to, kad Paulius kaip Romos pilietis šaukėsi imperatoriaus (tuo metu imperatoriui buvo Neronas), vėlesnis prokuratorius Porcijus Festas pasiuntė jį, lydimą kareivių, į Romą.

Į Romą keliauta per Viduržemio jūros salas Kretą ir Maltą, toliau per Sirakūzų, Regijaus Kalabrijoje ir Puteolų miestus. Romos krikščionys Apijos keliu išėjo jo pasitikti iki Apijaus aikštės (maždaug 70 kilometrų į pietus nuo sostinės), kiti – iki Trijų taverių (maždaug 40 kilometrų). Romoje jis susitiko su žydų bendruomenės atstovais, kuriems patikėjo žinia, jog grandinę nešiojās dėl „Izraelio vilties“. Lukas savo pasakojimą užbaigia žinia apie dvejus švelnaus arešto metus, neminėdamas nei imperatoriaus (Nerono) nuosprendžio, nei kaltinamojo mirties. Vėlesnės tradicijos praneša apie jo išlaisvinimą, leidusį jam atlikti misiją kelionę į Ispaniją, o vėliau nuvykti į Rytus, tiksliau į Kretą, Efezą ir Nikopolį Epyre. Keliamas hipotetinis spėjimas apie antrą suėmimą ir antrą kalinimą Romoje (kur jis parašęs tris vadinamuosius „pastoracinius laiškus“ – abu laiškus Timotiejui ir laišką Titui), lydima antro jam nesėkmingai pasibaigusio teisminio proceso. Vis dėlto visa greta argumentų daugelį Pauliaus tyrinėtojų aki-

na apaštalo biografiją užbaigti šv. Luko pasakojimu Apaštalu darbuose.

Prie jo kankinystės dar grįšime šiame mūsų katechezų cikle. Glaustu Pauliaus kelionių išvardijimu dabar pakanka konstatuoti, kad jis, negailėdamas jėgų, atidavė save Evangelijos skelbimui ir, tai darydamas, patyrė sunkių išbandymų, kurių sąrašą mums paliko Antrajame laiške korintiečiams (plg. *2 Kor 11, 21–28*). Kita vertus, būtent jis rašė: „Visa tai darau dėl Evangelijos“ (*1 Kor 9, 23*) ir kuo dosniausiai vykdė tai, ką vadina rūpinimusi „visomis bendrijomis“ (*2 Kor 11, 28*). Regime pastangas, rodančias tikrai Evangelijos šviesos patrauktą, Kristų įsimylėjusią sielą, sielą, gyvenančią giliu įsitikinimu, jog pasauliui būtina nešti Kristaus šviesą, visiems skelbti Evangeliją. Iš šios glaus tos šv. Pauliaus kelionių apžvalgos svarbu, mano akimis, išvysti jo aistrą Evangelijai ir per tai suvokti Evangelijos didybę, grožį, mažą to, jos didžiulę būtinybę mums visiems. Melskime, kad Viešpats, leidęs Pauliui pamatyti savo šviesą ir išgirsti savo žodį, idant kuo giliausiai palytėtų jo širdį, ir mus apšviestų savo šviesa, kad ir mūsų širdis būtų sujaudinta jo žodžio, kad ir mes galėtume nešti šiandieniam pasauliui jo trokštamą Evangelijos šviesą ir Kristaus tiesą.

Dvasiniai skaitiniai „Tikėjimo žingsniai“

Adolfa Daukšienė

8. Ugdykis kantrybę ir ištvermę /tesinys/

Tikėjimas kartais padės išspręsti problemą iš sykio, o kartais teks žengti ir šį žingsnį. Ištvermę ir kantrybę suprantame kaip prisitaikymą ar atsilaikymą, bet jos turi kitą prasmę. Tai ne kažkokios naštos vilkimas, tai sugebėjimas būti pastoviam: „Jūsų tikėjimo išmėginimas gimdo ištvermę, <...> kad taptumėte tobuli“ (*Jok 12,4*). Jokūbas tuo nori pasakyti, kad ištvermė atsiranda ne po išmėginimo, bet bėda priverčia kantrybę veikti. Kantrybė yra jėga, galinti priversti tave nugalėti sunkumus.

Niekada neleisk išsilieti kartėliui, pykčiui, nevilčiai, nes jie yra bejėgiai, o išbandymas pajungia kantrybės jėgą tavo naudai.

Kantrybė sukaupia patirtį, patirtis suteikia viltį. Tai galingas dalykas, nes viltis yra šalia tikėjimo ir meilės (*Kor 13, 13*). Leiskime veikti kantrybei ir netrukdykime jai atlikti savo tobulą darbą. Kad kantrybė būtų naudinga, prašykime Dievą išminties neabejodami ir tikėdami (*Jok 1,5–6*), nes krikščionio gyvenimas paremtas tikėjimu (*Žyd 11,6*). Melskime kad ir

taip: „Tėve, Jėzaus vardu prašau: man reikia išminties. Prašau tikėdamas, pasitikiu, kad gausiu“.

Tikėjimas be ištvermės yra raišas (*Žyd 10,35–38*). Šėtonas būtinai stengsis atimti tavo pasitikėjimą Dievu, paaštrindamas ligą ar pan. Ir labai dažnai prieš pat persilaužimą, kurį jau priartina tikėjimas, pasiduodi nusprendęs, kad niekas nesikeičia. Štai kodėl ištvermė yra tokia svarbi stotelė kelyje į stebuklą: ji spaudžia velnią tol, kol šis neatstoja ir nepasprunka šalin.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Agnė Grigaitytė

Būrelis „Dievo vaikai“ rekolekcijos

Lapkričio 21–23 dienomis Prisikėlimo parapijos „Dievo vaikų“ būrelis jau trečiąjį kartą dalyvavo rekolekciuose Raudondvaryje. Šių rekolekčių mokymai ir temos buvo gana plačios. Mes turėjome galimybę susipažinti, kaip reikėtų elgtis per Advento bei šv. Kalėdų laikotarpį.

Išskirtinė rekolekčių programos dalis – šeštadienio vakaro malda, kuri yra pavadinta „Žvaigždė“. Kiekvienoje maldos stotelėje sulaukdavome staigmenos, susijusios su eilutėmis iš Šventojo Rašto. Vakaro tamsoje žvakutės mūsų rankose

priminė mažuosius dangaus žiburelius – žvaigždes.

Sekmadienį, paskutinę rekolekčių dieną, jaukioje sodybos salėje švenčiant Eucharistiją dalyvavo ir mūsų tėveliai. Buvimas drauge, mokymasis vienas iš kito, o svarbiausia šypsenos veiduose ir džiaugsmas širdyse įprasmina tokį savaitgalio praleidimo būdą. Kiekvienas šiltas žodis, dėmesys, pokalbis ir malda leidžia pajusti mūsų mažai širdelai Dievo artumą ir skatina būti geresniems.

Šiose rekolekcijose vadovų pastangomis patyrėme nuostabių, nepamirštamų akimirku.

B.Vasylienė

Visi keliai veda į Romą...

Lapkričio 21 d. parapijiečių grupelė, vadovaujama klebono mons. Vytauto Grigaravičiaus, išskrido į Romą. Tai piligriminė kelionė, kurią organizavo Kauno arkivyskupija, kad Romoje – Amžinajame mieste – užbaigtume Švč. M. Marijos Apšireiškimo Šiluvoje 400 metų jubiliejaus šventimą.

Lietuvių piligrimus labai svetingai priėmė Šv. Kazimiero lietuvių kolegijos Romoje rektorius mons. Petras Šiurys, kiti darbuotojai ir šiuo metu besimokantys lietuviai kunigai. Visi buvome apgyvendinti Kolegijai priklausančiuose jaukiuose svečių namuose Villa Lituania. Visos dienos buvo įtemptos, įdomios, dvasiškai pakylėtos.

Pirmosios šv. Mišios buvo aukojamos Didžiojoje Švč. M. Marijos bazilikoje. Šv. Mišioms vadovavo Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius SJ, koncelebravo augziliaras vyskupas Jonas Ivanauskas, Šv. Kazimiero kolegijos rektorius mons. Petras Šiurys, per 30 baltais rūbais pasipuošusių lietuvių kunigų. Arkivyskupas S. Tamkevičius kalbėjo: „Šiandien mes visi atvykome į Amžinąjį miestą ne tik pasižiūrėti, prisiliesti prie tų vietų, kur daugybė krikščionių savo krauju parodė ištikimybę Kristui, bet ir padėkoti Dievo Motinai Marijai už Jos maloningą apšireiškimą Šiluvoje. Ir neatsitiktinai pasirinkome šią baziliką, nes čia yra Marijos Kelrodės ikona,

pagal kurią nutapytas Šiluvos Dievo Motinos paveikslas“. Arkivyskupas pacitavo popiežiaus Jono Pauliaus II žodžius, pasakytus 1993 m. viešnagės Šiluvoje metu: „Taikos Karaliene, gerbiama Šiluvoje, pagelbėk šiandien Lietuvai statyti savo pamatus ne ant pasaulietinio smėlio, bet ant tikėjimo uolos“. Arkivyskupas taip pat priminė kardinolo V. Sladkevičiaus, kuris nujautė, kad Lietuvai teks remtis Marijos Kelrodės pagalba, Lietuvos paaukojimą Šiluvoje Nekalčiaus Mergelės Marijos širdžiai. Baigdamas homiliją, arkivyskupas kvietė matyti silpnus, kenčiančius, neužsidaryti savo egoiz-

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

mo kiaute, būti ištikimiems Kristui. Šv. Mišių metu giedoją Šiluvos parapijos jaunimas. Tai buvo nuostabu.

Šv. Mišios taip pat buvo šventos Šv. Pauliaus bazilikoje bei Šv. Petro bazilikos požemiuose, Lietuvių koplyčioje. Ypač šilts, jaudinančios šv. Mišios šventos Šv. Kazimiero kolegijos koplytėlėje.

Antrąją dieną šv. Mišios buvo aukojamos Šv. Pauliaus bazilikoje. Prieš Mišių pradžia kun. A. Kazlauskas pakvietė džiaugtis, nepamiršti, kad visi liudijame Kristų. Vyskupas J. Ivanauskas homilijoje kalbėjo: „Mes švenčiame Viešpaties Eucharistiją prie relikvijų žmogaus, kuris, tapęs Jėzaus mokiniu, tapo tautų apaštalu, nešė Evangeliją helenizuotai visuomenei. Jis padėjo pamatus Vakarų kultūros krikščionybei. Ir tai galėjo padaryti tik toks žmogus, kuris ne tik suprato, bet ir karštai mylėjo Jėzų.“ Toliau vyskupas priminė Evangelijos epizodą, kai nuvargę žvejai, visą naktį žvejoję ir nieko nepagavę, Jėzaus paprašyti dar kartą užmetę tinklus. Ir tada juos sukrėtė sugautos žuvies gausa. Petras, supratęs, kad Jėzus yra neeilinis žmogus, išlipęs į krantą puolė Jėzui į kojas sakydamas: „Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš – nusidėjėlis!“ (Lk 5,8). Patį didžiausia vėliau sugauta žuvis – tai Paulius, kuris savo žodžiu maitina jau 2000 metų, ir to maisto niekada nepritrūksta. Vyskupas, cituodamas apaštalo Pau-

liaus meilės himną, su užsidegimu kvietė mylėti žmones, dalijantis tikėjimo džiaugsmu su kitais, kad ir jie atsimerktų, pamatytų tikėjimo šviesą.

Dar pirmąjį vakarą gausi Lietuvos piligrimų grupė pasidalijo į penkis būrelius. Mes pasiprašėme į vyskupo Jono Ivanausko grupelę ir neapsirikome. Po pirmosios dienos gavome pravarde „ekstremalų grupę“. Vyskupas iš karto pasakė: „Su manimi bus sunku, nepatogu, bet įdomu – pažadu“. Galima dar pridurti – „romantiška ir dvasiškai pakylėta.“ Mūsų grupė nuširdžiai džiaugėsi vyskupo J. Ivanausko žinių gausa, sugebėjimu gyvai, jausmingai, vaizdžiai jas perteikti. Jautėmės tarsi vaikščiotume kelių tūkstantmečių senumo gatvėmis, bazilikomis, aikštėmis. Pamatėme, išgirdome, praturtėjome ne tik žiniomis, bet ir dvasiškai. Aplankėme visas žymiausias Romos vietas – jau minėtą Didžiąją Švč. M. Marijos, Šv. Pauliaus, Šv. Sebastijono, Šv. Klemenso bazilikas, Šv. Jono baziliką Laterane, keletą mažesnių bažnyčių. Gėrėjomės vienu iš didingiausių antikinės romėnų architektūros paminklų – Koliziejumi, Romos forumu, Tito arka, Panteonu. Taip pat pabuvojome pirmųjų Romos krikščionių požeminėse kavinėse, kurios IX a. pradėtos vadinti katakombomis.

Į Vatikaną žvelgėme nuo Šv. Petro bazilikos kupolo, kurį kažkas yra pavadinęs „beribės darnos poema“, grožėjomės Šventojo Petro aikšte, Vatikano sodu, Amžinojo miesto kupolais, obeliskais.

Mūsų piligrimystės kulminacija – Šventojo Tėvo Benedikto XVI audiencija, kurioje dalyvavome trečiadienį, lapkričio 26 dieną. Ji vyko Pjero Luidžio Nerivio 1971 m. pastatytoje didžiojoje popiežiaus Pauliaus VI audiencijų salėje. Nerimą, savotišką įtampą, susijaudinimą kėlė ir tai, kad pakankamai ilgai reikėjo stovėti prie įėjimo į kiemą ir ilgu koridoriumi eiti tarp išsirikiavusių sargybinių. Pagaliau mes didžiojoje salėje, jos pačiame centre, kur 11-13 eilės buvo skirtos Lietuvos piligrimams. Su nekantrumu žvelgėme į pakylą, kurioje liepsnojo degantis Mozės krūmas. Pamažu pradėjo rinktis vyskupai, tarp jų ir mūsų augziliaras vyskupas J. Ivanauskas. Pagaliau, dviejų vyskupų lydimas, pasirodė popiežius kartu su armėnų katalikų delegacija (jie nepavaldūs popiežiui).

Po Šventojo Tėvo ir Kilikijos armėnų katalikų Aramo I pasveikinimų buvo perskaitytas apaštalo Pauliaus meilės himnas anglų, prancūzų, vokiečių, italų ir lenkų kalbomis. Po to vyko popiežiaus katechezė apie apaštalo šv. Pauliaus mokymą. Jos pagrindinė mintis – meilė. Tegul žmonių abejingumas, mūsų nedorybės neužgožia meilės. Tikėjimas be veiklios meilės nebūtų gyvas.

Po katechezės buvo pristatomos delegacijos. Ne vienam ištryško ašara ir suspurdėjo širdis, kai popiežiaus sveikinimo žodžiai buvo ištarti lietuviškai. Į tai atsakėme plojimais ir daina. Po „Tėve mūsų“ Šventasis Tėvas suteikė apaštališkąjį palaimini-

mą, dalyvavę vyskupai ėjo prie popiežiaus, bučiavo žiedą ir kiekvienam popiežius surado po žodį. Kai prie popiežiaus prisiartinęs vyskupas Jonas Ivanauskas, daugiatūkstantinę salę sudrebino vieninga skanduočių: „Lietuva! Lietuva! Lietuva!“

Pasibaigus vizitui kiekvienas su savo mintimis, išpūdziais išėjome į aikštę. Netrukus atskubėjo vyskupas, kuris pasiūlydė mumis, kad gražiai atstovavome Lietuvą. Jis sakė, kad popiežius Benediktas XVI prašė pasveikinti jo vardu visus Šiluvos piligrimus, Kauno arkivyskupijos kunigus ir tikinčiuosius.

Toliau tęsėsi pažintis su Šv. Petro bazilika: popiežiaus altorių gaubiančiu baldakimu, šv. Petro sostu, šv. Petro statula, prisilietėme prie jo nuzulintos pėdos ir pasimeldėme prie jo kapo.

Paskutinę dieną skyrėme Vatikano muziejui. Atsitiko taip, kad nedidelė mūsų grupelė liko su mons. V. Grigaravičiumi. Kadangi jis ne pirmą kartą lankėsi čia, tai ilgais koridoriais, išpuoštais garsių tapytojų paveikslais, freskomis, per Rafaelio kambarius atvedė mus į Siksto koplyčią. Tai popiežiaus Siksto IV užsakymu 1473 m. architekto Džiovano De Dolčio pastatyta uždara, iš išorės beveik neprieinama koplyčia. Monsinjoras papasakojo apie konklavą, kuri vyksta būtent šioje koplyčioje. Čia praleidome apie valandą, gėrėdamiesi nuostabiais Mikelandželo, Rafaelio, Leonardo da Vinčio paveikslais, freskomis, XV a. garsių tapytojų bibline tematika nutapytomis drobėmis. Ypač jaudino Mikelandželo Paskutinio teismo freskos. Dar pasigrožėję šventųjų, Romos valdovų, bibliinių personažų skulptūromis, muziejaus sraigtiniais laiptais, nusileidome į salę, kur buvo saugomos popiežių karietos bei automobiliai. Pažintį su Vatikano muziejumi baigėme Kankorėžio kiemelyje.

Pavargę, tačiau laimingi, kupini išpūdzinių grįžome į Kolegiją, kur koplyčioje prieš vakarienę buvo aukojamos šv. Mišios. Kitą rytą išskridome namo.

Ši piligriminė kelionė paliko neišdildomą išpūdį ir ilgai išliks atmintyje, ne veltui sakoma „Visi keliai veda į Romą“...

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis